

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 659-661/2567

พนักงานอัยการจังหวัดนครพนม โจทก์ นาย พ. โจทก์ร่วม นาย ศ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 120

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนมาแล้ว 6 ครั้ง ตั้งแต่เดือนกันยายน 2562 ถึงเดือนมกราคม 2563 แล้วจำเลยให้การว่าจำเลยขอหยุดให้การต่อพนักงานสอบสวนไว้เพียงแค่นี้ก่อน เนื่องจากจำเลยมีการกิจจำเป็นเร่งด่วน และจำเลยจะมาให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันต่อไป แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยไปให้การต่อพนักงานสอบสวนเพิ่มเติมอีก จนกระทั่งวันที่ 21 เมษายน 2563 โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ แม้จำเลยอ้างว่าจำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น แต่พฤติการณ์แห่งคดีเพียงพอให้ฟังได้ว่าพนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานในความผิดที่กล่าวหาเสร็จสิ้นแล้ว การที่อธิบดีอัยการภาค 4 มีคำสั่งฟ้องจำเลยชอบแล้ว คดีฟังได้ว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนความผิดที่ฟ้องแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 335, 358, 362, 365 นับโทษจำคุกของจำเลยทั้งสามส่วนต่อกัน และให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน 50,000 บาท, 317,000 บาท และ 50,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 ตามลำดับ จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา นายพนม นายเกียรติศักดิ์ และนายวีระยุทธ ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 ตามลำดับ ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตและก่อนเริ่มสืบพยาน โจทก์ร่วมที่ 3 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าต้นไม้ 448,000 บาท ค่าเสียโอกาสทำประโยชน์ในที่ดิน 7 ไร่ ไร่ละ 20,000 บาท ต่อปี เป็นเวลา 5 ปี เป็นเงิน 700,000 บาท และค่ารั้วลวดหนาม 20,000 บาท รวม 1,168,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ ต่อมาโจทก์ร่วมที่ 3 แลงสละประเด็นเฉพาะค่าต้นไม้ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า โจทก์ฟ้องให้จำเลยคืนทรัพย์สินหรือใช้ราคา แทนโจทก์ร่วมที่ 3 แล้ว โจทก์ร่วมที่ 3 ไม่อาจยื่นคำร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนหรือเรียกเกินกว่าค่าฟ้องของโจทก์ได้ และคำร้องดังกล่าวขาดอายุความ ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) วรรคแรก, (ที่ถูก มาตรา 335 (7) วรรคแรก (เดิม)), 358 (ที่ถูก มาตรา 358 (เดิม), 362, 365 (2) (ที่ถูก มาตรา 365 (2) (เดิม) ประกอบมาตรา 362 (เดิม)) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 2 ปี กับให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 คนละ 50,000 บาท โจทก์ร่วมที่ 2 เป็นเงิน 317,000 บาท ค่าขออื่นให้ยก และให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 3 จำนวน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 21 เมษายน 2563 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกานับแต่

วันที่ 11 เมษายน 2564 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยแต่ละสำนวนเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกสำนวนละ 3 ปี ลดโทษให้สำนวนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกสำนวนละ 2 ปี รวม 3 กระทั่งเป็นจำคุก 6 ปี และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 180,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 21 เมษายน 2563 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 3 แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ร่วมที่ 3 ขอ

ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพราะเหตุที่ไม่มีการสอบสวนก่อนฟ้อง จึงต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 คดีจึงมีข้อที่ต้องพิจารณาว่า คดีนี้มีการสอบสวนในความผิดที่ฟ้องแล้วหรือไม่ เห็นว่า การสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เป็นการรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งพนักงานสอบสวนทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิด และเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (11) และมาตรา 120 บัญญัติว่า "ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีใดต่อศาล โดยมีได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน" ข้อเท็จจริงได้ความตามที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์ร่วมทั้งสามได้ร้องทุกข์กล่าวโทษจำเลยตามฟ้อง พนักงานสอบสวนได้มาสอบสวนจำเลยและพยานจำเลยถึงบ้านพักแต่ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาจำเลย ต่อมาพนักงานสอบสวนทำความเห็นสั่งไม่ฟ้อง พนักงานอัยการจังหวัดนครพนมได้ขอเอกสารจากจำเลยเพิ่มเติมเพื่อประกอบ การพิจารณา จำเลยส่งคำให้การเป็นเล่มหนาให้พนักงานอัยการจังหวัดนครพนม หลังจากนั้นพนักงานอัยการจังหวัดนครพนมมีคำสั่งไม่ฟ้องจำเลย โจทก์ร่วมทั้งสามร้องขอความเป็นธรรมต่ออัยการสูงสุด ต่อมาจำเลยได้รับหมายเรียกจากพนักงานสอบสวนให้ไปรับทราบข้อกล่าวหา จำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนแล้วแต่ยังประสงค์จะให้การอีก อธิบดีอัยการภาค 4 ก็มีคำสั่งให้นำตัวจำเลยไปฟ้องต่อศาลเป็นคดีนี้ แต่ฎีกาจำเลยมิได้โต้แย้งว่าก่อนฟ้องคดีนี้พนักงานสอบสวนไม่ได้รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อทราบข้อเท็จจริงและพิสูจน์ความผิดแต่อย่างใด ส่วนที่พนักงานสอบสวนทำความเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้องจำเลยนั้น จำเลยฎีกาว่า เมื่อพนักงานสอบสวนทำความเห็นว่าไม่ปรากฏว่ามีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา จึงเป็นกรณีที่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด พนักงานสอบสวนจึงต้องงดการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 (1) การที่พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามมาตรา 140 (2) โดยทำความเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้องซึ่งเป็นกรณีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดโดยไม่งดการสอบสวนจึงไม่ชอบนั้น เป็นการโต้แย้งดุลพินิจของพนักงานสอบสวนที่ไม่งดการสอบสวน เห็นว่า การที่พนักงานสอบสวนเสนอความเห็นว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด ย่อมเป็นที่เข้าใจได้แล้วว่าในชั้นสอบสวนได้รู้ตัวผู้กระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาแล้ว แต่พนักงานสอบสวนเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่เป็น

ความผิดตามข้อกล่าวหา การที่พนักงานสอบสวนทำความเข้าใจว่าควรสั่งไม่ฟ้องเสนอต่อพนักงานอัยการโดยไม่ตกระสุนสอบสวน จึงเป็นการดำเนินการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 (2) และ 142 วรรคสอง เกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหาในกรณีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดตั้งแต่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยนั้นชอบแล้ว ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า เมื่อจำเลยได้รับหมายเรียกจากพนักงานสอบสวนให้ไปรับทราบข้อกล่าวหา จำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น อธิบดีอัยการภาค 4 ก็มีคำสั่งให้นำตัวจำเลยไปฟ้องต่อศาลเป็นคดีนี้ เป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบ จึงไม่มีอำนาจฟ้องนั้น ฎีกาประเด็นนี้ของจำเลยมิได้โต้แย้งคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ที่วินิจฉัยว่า อธิบดีอัยการภาค 4 มีอำนาจสั่งให้พนักงานอัยการสั่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม แจ้งข้อหา และสั่งฟ้องจำเลยต่อศาลเมื่อเห็นว่าการรวบรวมพยานหลักฐานและการสอบสวนเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 วรรคสอง (ก) ประกอบพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. 2553 มาตรา 19 วรรคหนึ่ง และระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 48 วรรคหนึ่ง นั้น ว่าไม่ถูกต้องหรือคลาดเคลื่อนอย่างไร และไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประการใด ควรวินิจฉัยอย่างไรและด้วยเหตุผลใด จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 วรรคสอง ประกอบมาตรา 216 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้นนั้น ฎีกาจำเลยก็ได้กล่าวโดยชัดแจ้งว่ามีข้อเท็จจริงใดที่จำเลยประสงค์จะให้การเพิ่มเติม แต่ยังไม่ได้ให้การจนเป็นเหตุให้การรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวนไม่เพียงพอต่อการทราบข้อเท็จจริงและพิสูจน์ความผิด หรือเป็นเหตุให้การรวบรวมพยานหลักฐานและการสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น ทั้งที่ในชั้นสอบสวนหลังจากพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาจำเลยเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2562 จำเลยได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันที่ 17 กันยายน 2562 วันที่ 25 กันยายน 2562 วันที่ 30 กันยายน 2562 วันที่ 11 ตุลาคม 2562 วันที่ 24 ตุลาคม 2562 และวันที่ 8 มกราคม 2563 โดยให้การเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในคดี รวม 14 แผ่น แม้จำเลยให้การด้วยว่าจำเลยขอหยุดให้การต่อพนักงานสอบสวนไว้เพียงแค่นี้ก่อน เนื่องจากจำเลยมีภารกิจจำเป็นเร่งด่วน และจำเลยจะมาให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันต่อไป แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยไปให้การต่อพนักงานสอบสวนเพิ่มเติมอีก จนกระทั่งวันที่ 21 เมษายน 2563 โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ แม้จำเลยอ้างว่าจำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น แต่พฤติการณ์แห่งคดีเพียงพอให้ฟังได้แล้วว่าพนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานในความผิดที่กล่าวหาเสร็จสิ้นแล้ว การที่อธิบดีอัยการภาค 4 มีคำสั่งฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ จึงเป็นการออกคำสั่งตามบทบัญญัติของกฎหมายดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยนั้นชอบแล้ว หาใช่เป็นการออกคำสั่งโดยไม่ชอบดังที่จำเลยฎีกาไม่ เมื่อคดีฟังได้ว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนความผิดที่ฟ้องแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงนั้น เห็นควรวินิจฉัยก่อนว่าเป็นฎีกาที่ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) วรรคแรก (เดิม), 358 (เดิม), 365 (2) (เดิม) ประกอบมาตรา 362 (เดิม), 83 เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุก 3 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 2 ปี ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยแต่ละสำนวนเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่มีโทษหนักที่สุด จำคุกสำนวนละ 3 ปี ลดโทษ

สำนวนละหนึ่งในสาม คงจำคุกสำนวนละ 2 ปี รวม 3 กระทง เป็นจำคุก 6 ปี จึงเห็นได้ว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 4 มิได้แก้ไขบทความผิด คงแก้แต่โทษจากเดิมที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุก 2 ปี เพียง กระทงเดียว เป็นจำคุกอีก 2 กระทง กระทงละ 2 ปี อันเป็นการแก้ไขเฉพาะโทษจึงเป็นเพียงแต่การ แก้ไขเล็กน้อย เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 4 ลงโทษแต่ละกระทงความผิดจำคุกไม่เกิน 5 ปี คดีจึงต้องห้าม มิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคแรก ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้พิพากษาที่พิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นหรือ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 อนุญาตให้ฎีกา หรืออัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 221 ดังนั้น ที่จำเลยฎีกาว่า ที่ดินของโจทก์รวมทั้งสามออกโฉนด โดยมีขอบด้วยกฎหมาย โฉนดที่ดินมีตำแหน่งที่ดินไม่ตรงกับเอกสารสิทธิเดิม การออกโฉนดที่ดิน ทับซ้อนที่ดินผู้อื่น โจทก์รวมทั้งสามจึงไม่ใช่ผู้เสียหายและไม่มีอำนาจร้องทุกข์กล่าวโทษนั้น เป็น ฎีกาที่โต้แย้งดุลพินิจการชั่งน้ำหนักพยานของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ซึ่งวินิจฉัยว่า พยานโจทก์และ โจทก์ร่วมที่มีนายมานิต นายช่างชำนาญงาน สำนักงานที่ดินจังหวัดนครพนม ผู้รังวัดสอบเขตที่ดิน พินาตเบิกความยืนยันว่า ที่ดินพิพาททั้งหกแปลงตั้งอยู่ถูกต้องตรงตามตำแหน่งในระวางแผนที่ ของกรมที่ดินและไม่ทับซ้อนกับที่ดินแปลงอื่นนั้น มีน้ำหนักให้รับฟัง จึงเป็นฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ที่จำเลยฎีกาว่า ตำแหน่งที่ดินตามโฉนดของโจทก์รวมทั้งสามไม่ตรงกับตำแหน่งที่ดิน จริง โจทก์รวมทั้งสามจึงไม่ใช่ผู้เสียหายและไม่มีอำนาจร้องทุกข์กล่าวโทษ ก็เป็นฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตำแหน่งที่ดินของโจทก์รวมทั้งสามเพื่อนำไปสู่การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายว่า โจทก์รวมทั้งสามไม่ใช่ผู้เสียหายที่มีอำนาจร้องทุกข์กล่าวโทษ จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่ง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น ส่วนปัญหาข้อกฎหมายที่จำเลยฎีกาทำนองว่า ความผิดตามฟ้องนั้นเมื่อไม่มีการร้องทุกข์พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจสอบสวน โจทก์จึงไม่ มีอำนาจฟ้องคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 นั้น แม้เป็นปัญหา ข้อกฎหมายซึ่งไม่ต้องห้ามฎีกาก็ตาม แต่เป็นข้อกฎหมายที่ไม่เป็นสาระแก่คดีเพราะคดีทั้งสาม สำนวนมีพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ข้อหาบุกรุกและลักทรัพย์ตามฟ้องมิใช่ความผิดอันยอมความได้ ที่ต้องมีการร้องทุกข์ก่อนภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ส่วนการกล่าวโทษนั้นแม้บุคคลที่ไม่ ใชผู้เสียหายก็สามารถกล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ว่ามีบุคคลกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดได้ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (8) ข้อกฎหมายที่จำเลยฎีกาจึงไม่มีผลต่อ อำนาจฟ้องของโจทก์ และที่จำเลยฎีกาโต้แย้งการพิจารณาของศาลชั้นต้นที่ไม่ทำแผนที่พิพาทและ งดสืบพยานจำเลยนั้นเป็นการโต้แย้งดุลพินิจการพิจารณาคดีของศาลชั้นต้นที่เห็นว่าไม่จำเป็นต้อง ทำแผนที่พิพาท และจำเลยมีพฤติการณ์ประวิงคดีจึงมีคำสั่งให้งดสืบพยานจำเลยก็เป็นปัญหา ข้อเท็จจริงเช่นกัน เมื่อคดีต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของ จำเลยในปัญหาข้อเท็จจริงมาด้วยจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ พินาตเข้า

องค์คณะ

สมชาย อุดมศรีสำราญ · ทวีศักดิ์ อุนนาทรรัตนกุล · ฉัตรชัย ไทรโชต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/659-661/2567>